

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาวิชาคำลัตรี พ.ศ. 2518 - 2526" นั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณคดีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ วิทยานิพนธ์จากหนังสือ เอกสาร และรายงานการวิจัย โดยจะเสนอวรรณคดีที่เกี่ยวข้องตาม ลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายของวิทยานิพนธ์
2. การทำวิทยานิพนธ์ในประเทศไทย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

ความหมายของวิทยานิพนธ์

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good 1973 : 608) ได้กล่าวถึงความหมายของวิทยานิพนธ์ (Thesis) ไว้ว่า "เป็นการเสนอรายงานผลจากการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัย อย่างเป็นระบบ ระเบียบ อาจเสนอขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก"

สิริย ชูเวช (2519 : 3) กล่าวว่า "วิทยานิพนธ์ (Thesis หรือ Dissertation) เป็นการเสนอรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียดลึกซึ้งรอบคอบ ประกอบด้วยความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ มีการศึกษาค้นคว้าอย่างมีเหตุผลและมีระเบียบ เอกสารวิจัยชนิดนี้เป็นส่วนประกอบในการศึกษาเพื่อรับประกาศนียบัตรหรือปริญญาบัตร"

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2521 : 140) ได้นิยามวิทยานิพนธ์ (Thesis) ไว้ว่า "เป็นเรื่องที่เขียนเรียบเรียงขึ้นจากผลที่ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าหรือสำรวจ อันเป็นส่วนหนึ่งของงานที่ผู้ศึกษาต้องทำเพื่อสิทธิในการรับปริญญาบัตรตามที่สถานศึกษา นั้น ๆ ได้กำหนดไว้ วิธีการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ย่อมเป็นระเบียบแบบแผนซึ่งสถานศึกษา กำหนดไว้เป็นมาตรฐาน"

บุญธรรม กิจปริตบรุษุทธิ์ (2524 : 2) ได้สรุปความหมายของวิทยานิพนธ์หรือ
 ปรินญาณินพนธ์ไว้ว่า "เป็นการเขียนรายงานการวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อปรินญาณ"

นอกจากนี้ บางสถาบันการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของวิทยานิพนธ์ในลักษณะ
 เฉพาะเจาะจงลงไป เช่น

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2517 : คำนำ) ได้กล่าวถึงวิทยานิพนธ์
 ไว้ว่า "ในการศึกษาระดับปรินญาโท นิสิตจะต้องทำการวิจัยในสาขาที่ตนศึกษา แล้วรวบรวมเขียน
 เป็นรูปเล่ม ซึ่งเรียกว่าวิทยานิพนธ์ (Thesis) ผลงานนี้มีประโยชน์มากในการศึกษา และการ
 นำผลงานมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กล่าวถึงวิทยานิพนธ์ทางการศึกษาดังปรากฏในประกาศ
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Chulalongkorn University, n.d.) สรุป
 ได้ว่า วิทยานิพนธ์ระดับปรินญาณมหาบัณฑิตทางการศึกษา หมายถึง งานวิจัยทางการศึกษา ซึ่งนิสิต
 แต่ละคนทำ/ตาม สาขาวิชาที่ศึกษา ส่วนวิทยานิพนธ์ระดับปรินญาณดุษฎีบัณฑิตทางการศึกษานั้น เป็น
 โครงการวิจัยทางการศึกษาซึ่งนิสิตศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยมุ่งที่จะให้เกิดความรู้ใหม่ใน
 สาขาวิชาที่ศึกษา

จากข้อความต่าง ๆ ดังกล่าว สรุปได้ว่า วิทยานิพนธ์หรือปรินญาณินพนธ์ เป็นเรื่อง
 เขียนเรียบเรียงขึ้นจากผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยอย่างมีระบบระเบียบละเอียดลึกซึ้ง
 และเป็นการเขียนเรียบเรียงขึ้นอย่างพิถีพิถันตามแบบแผนที่สถานศึกษาแต่ละแห่งกำหนดไว้ ทั้งนี้
 เพื่อรับปรินญาณบัตรจากสถานศึกษาแห่งนั้น ไม่ว่าจะ เป็นวิทยานิพนธ์ระดับปรินญาณมหาบัณฑิตหรือ
 ระดับปรินญาณดุษฎีบัณฑิตก็ตาม

การทำวิทยานิพนธ์ในประเทศไทย

วิทยานิพนธ์เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรปรินญาณดุษฎีบัณฑิตทุกหลักสูตร และหลักสูตรปรินญาณ
 มหาบัณฑิต หลักสูตรปรินญาณบัณฑิตบางหลักสูตร ในการศึกษาระดับปรินญาณดุษฎีบัณฑิตนั้น นิสิต
 นักศึกษาทุกคนจำเป็นต้องทำวิทยานิพนธ์เพื่อสิทธิในการรับปรินญาณบัตร แต่จำนวนหน่วยกิตวิทยา
 นิพนธ์ของแต่ละสถาบันการศึกษาอาจไม่เท่ากัน แล้วแต่ความสำคัญของวิทยานิพนธ์ในหลักสูตร
 นั้น ๆ

ส่วนการศึกษาในระดับปริญญาโทนั้น นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ต้องทำวิทยานิพนธ์ ยกเว้นการศึกษาในบางหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษา เลือกได้ระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ กับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมแล้วล่อปรวบยอด (Comprehensive Examination) เช่น หลักสูตรปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษาและสาขาวิชาเทคนิคการศึกษาและ พัฒนาหลักสูตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์ 2519 : 47 - 49) หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น (มหาวิทยาลัยขอนแก่น, บัณฑิตวิทยาลัย 2523 : 2 - 3) หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรที่ 2) สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการสอนเคมี สาขาวิชาการสอนชีววิทยา สาขาวิชาการสอนฟิสิกส์ และหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย 2526 : 92 - 100 และ 109) หลักสูตรปริญญาโททางบัญชี หลักสูตรปริญญาโททางรัฐศาสตร์ และหลักสูตรปริญญาโททางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย 2526 : 131, 184 และ 258) หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จารึกภาษาตะวันออก) หลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต (ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้) และ หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (การออกแบบชุมชนเมือง) มหาวิทยาลัยศิลปากร (มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย 2526 : 70, 112, 152 และ 176) หลักสูตรปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์ หลักสูตรปริญญาโททางพัฒนาการเศรษฐกิจ หลักสูตรปริญญาโททางสถิติประยุกต์ และหลักสูตรปริญญาโททางพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2526 : 10 และ 14 - 19) เป็นต้น

สำหรับการศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิตนั้น นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ ยกเว้นการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตหลักสูตร 5 ปีบางหลักสูตร เช่น หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลักสูตรนี้ได้ลดลงเหลือ 4 ปีตั้งแต่ พ.ศ. 2508 (ไพเราะ ทิพย์ทัศน์ 2525 : 52) หลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต หลักสูตรปริญญาการออกแบบอุตสาหกรรมบัณฑิต และหลักสูตรปริญญาภูมิสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ 2524 : 6 - 81) หลักสูตรการศึกษาศิลปบัณฑิต คณะจิตรกรรมประติมากรรมและ

ภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (มหาวิทยาลัยศิลปากร, คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ 2518 : 10 - 12) หลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (มหาวิทยาลัยศิลปากร, คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ 2526 : 19) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาบัณฑิตหลักสูตร 2 ปี เช่น หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา สาขาวิชามัธยมศึกษา และสาขาวิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์ 2517 : 2) หลักสูตรครุศาสตร์ อุดสาหกรรมบัณฑิต สาขาวิชาสถาปัตยกรรม สาขาวิชาศิลปอุตสาหกรรม และสาขาวิชาสถาปัตยกรรมภายใน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง (สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง 2525 : 54) เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า วิทยานิพนธ์ในประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ที่ทำกันในระดับปริญญาตรีบัณฑิตและปริญญาโทบัณฑิต แต่เนื่องจากการศึกษาในระดับปริญญาตรีบัณฑิตยังไม่กว้างขวางนัก มีผู้ศึกษาน้อย จึงพบวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตมากกว่าผู้บัณฑิต

สำหรับวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษา วิทยาค่าสตรนั้นส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ที่เป็นลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์

งานวิทยานิพนธ์เริ่มมีมานานแล้ว แต่งานวิเคราะห์วิทยานิพนธ์เริ่มมีตั้งแต่ พ.ศ. 2507 ดังจะเห็นรายละเอียดของการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ตามลำดับเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2507 มีวิทยานิพนธ์ของ จารุณี เตียตระกูล (2507 : 26) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์ของนิสิตนักศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นสูงของประเทศไทย พ.ศ. 2502 - 2506" โดยทำการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์ของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 64 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ผลปรากฏว่า

1. คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีวิทยานิพนธ์ล่าช้าส่งคมค่าส่งมากที่สุด
2. นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโททำวิทยานิพนธ์ล่าช้าส่งคมค่าส่งมากกว่านิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี
3. ปี พ.ศ. 2505 เป็นปีที่นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทำวิทยานิพนธ์ล่าช้าส่งคมค่าส่งมากที่สุด
4. ผู้ทำวิทยานิพนธ์ล่าช้าส่งคมค่าส่งเป็นนิสิตนักศึกษาชายมากกว่านิสิตนักศึกษาหญิง
5. วิทยานิพนธ์ล่าช้าส่งคมค่าส่งมีจำนวนหน้าอยู่ระหว่าง 81 - 100 หน้ามากที่สุด

ในปีเดียวกันนี้ได้มีวิทยานิพนธ์ของ ศิริสว่าง กริชพิทยาวุฑ (2507 : 29 - 30) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย พ.ศ. 2502 - 2506" โดยทำการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 143 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ผลปรากฏว่า

1. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวิทยานิพนธ์ทางการศึกษามากที่สุด
2. นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีทำวิทยานิพนธ์ทางการศึกษามากกว่านิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโท

3. ปี พ.ศ. 2505 เป็นปีที่นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทำวิทยานิพนธ์ทางการศึกษามากที่สุด

4. ผู้ทำวิทยานิพนธ์ทางการศึกษาเป็นนิสิตนักศึกษาหญิงมากกว่านิสิตนักศึกษาชาย
5. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษามีจำนวนหน้าอยู่ระหว่าง 61 - 90 หน้ามากที่สุด
6. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาส่วนใหญ่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย

ในปี พ.ศ. 2513 มีวิทยานิพนธ์ของ พันธ์ คราประยูร (2513 : 46 - 47) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาในระดับปริญญาโทฉบับที่ติดของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทยถึงปี 2511" โดยทำการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ฉบับที่ติดทางการศึกษาของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 136 เล่ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 13 เล่ม วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรและสถาบันศึกษาเด็กระหว่างชาติ จำนวน 119 เล่ม

และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 24 เล่ม รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 292 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละและค่าไคส์แควร์ ผลปรากฏว่า

1. จำนวนลงในเล่มของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย
2. จำนวนลงในเล่มของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษา เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์
3. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาส่วนใหญ่ใช้สถิติขั้นสูงในการวิเคราะห์ข้อมูล
5. เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

ในปี พ.ศ. 2521 มีวิทยานิพนธ์ของ ฤทธิ์ ศิริโชติ (2521 : 126 - 129) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2508 - 2519" โดยทำการศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2508 - 2519 รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 70 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ผลปรากฏว่า

1. มหาบัณฑิตสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่เป็นหญิง และวิทยานิพนธ์ที่ทำส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้แก้ปัญหาหรือปรับปรุงงาน มีวิธีวิจัยแบบสำรวจ ใช้สถิติขั้นพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ขอบเขตของการวิจัยทางบรรณารักษศาสตร์ ถ้าแบ่งตามเนื้อเรื่องและลักษณะงานห้องสมุด พบว่า มีขอบเขตเนื้อหาเรื่องภูมิหลังและเรื่องบริการผู้อ่านจำนวนเท่ากัน และมีจำนวนมากที่สุด แต่ถ้าแบ่งตามประเภทห้องสมุดพบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนมากมีขอบเขตเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวกับห้องสมุดประเภทใดประเภทหนึ่ง

3. วิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ส่วนมากมีลักษณะต่าง ๆ ครบถ้วนตามเกณฑ์หรือแบบการวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ และส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี วิทยานิพนธ์เล่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้คะแนน 97.92% ต่ำสุดได้คะแนน 66.67%

4. วิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์มีเนื้อหาที่สามารถนำไปประกอบการเรียน การสอนวิชาบรรณารักษศาสตร์ได้ วิชา "หน้าที่ต่อสังคมห้องสมุด" เป็นวิชาที่มีวิทยานิพนธ์ จำนวนมากที่สุดที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่แม้จะไม่สามารถนำไปประกอบ การเรียนการสอนวิชาใดโดยตรง แต่สามารถนำไปในฐานะเอกสารเพื่อก่อให้เกิดความรู้ความ เข้าใจในเรื่องนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

ในปี พ.ศ. 2522 มีวิทยานิพนธ์ของ ชูระวี ชัยภักดิ์ไทย (2522 : 91 - 92) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2512 - 2520" โดยทำการศึกษาวិเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชา พลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 105 เล่ม และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 14 เล่ม รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 119 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละและค่าไคส์แควร์ ผลปรากฏว่า

1. เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทดลองทางพลศึกษา
2. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์
3. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย
4. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการทดลองช่วยในการ เก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษา ส่วนใหญ่คือค่าเฉลี่ย
6. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาวิจัยกับนิสิตนักศึกษาระดับ อุดมศึกษา
7. การทำวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นประโยชน์ต่อ การเรียนการสอนวิชาพลศึกษา

ในปี พ.ศ. 2524 มีวิทยานิพนธ์ของ ทิมพิไล ทองใหญ่ (2524 : 52 - 53) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตร์บัณฑิตของ นิสิตหลักสูตร 2 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2517 - 2521" โดยทำการศึกษาวิเคราะห์ วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตหลักสูตร 2 ปี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 - 2521 ทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 411 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลปรากฏว่า

1. ผู้ทำวิทยานิพนธ์ทางการศึกษา เป็นนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย
2. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาล้วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ และใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย
3. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาล้วนใหญ่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาล้วนใหญ่มุ่งตัวอย่างประชากรแบบง่าย
5. ส่วนในสี่ของวิทยานิพนธ์ทางการศึกษาใช้สถิติขั้นพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล
6. ครึ่งหนึ่งของวิทยานิพนธ์ทางการศึกษามีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการพยาบาล
7. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษามีจำนวนหน้าอยู่ระหว่าง 31 - 50 หน้ามากที่สุด

ในปีเดียวกันนี้ได้มีวิทยานิพนธ์ของ ภักตรา พรประคำสน์สุย (2524 : 57 - 59)

ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง " การสำรวจวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย พ.ศ. 2486 - 2520 " โดยทำการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย 10 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเภสัชศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 2,633 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ และค่าโคสโมครี ผลปรากฏว่า

1. นิสิตคณะครุศาสตร์ทำวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตเป็นจำนวนมากที่สุด
2. ปี 2519 มีวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด
3. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย
4. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตส่วนใหญ่เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการค้นคว้าจากเอกสาร
5. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตส่วนใหญ่เป็นโครงการเดี่ยวขนาดเล็ก และไม่ได้รับทุนอุดหนุน
6. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ได้เกรด B หรือ Good และการกระจายของเกรดไม่เป็นโค้งปกติที่ระดับนัยสำคัญ .001

7. ล่ามในสี่ของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตเป็นอาจารย์ในแผนกวิชา
8. ผู้ทำวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตส่วนใหญ่เป็นหญิง และประกอบอาชีพระหว่างทำ

วิทยานิพนธ์

ในปี พ.ศ. 2527 มีวิทยานิพนธ์ของ พิชัย ดลเส่มมอ (2527 : 40) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับปริญญามหาบัณฑิตสาขาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2506 - 2523" โดยทำการศึกษาวิเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2506 - 2523 รวมจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งสิ้น 300 เล่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ผลปรากฏว่า

1. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาโสตทัศนศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการศึกษางานโสตทัศนศึกษาของสถาบันต่าง ๆ
2. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาโสตทัศนศึกษาส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย
3. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาโสตทัศนศึกษาส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาโสตทัศนศึกษาส่วนใหญ่ใช้ค่าเฉลี่ยช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล
5. ตัวอย่างประชากรที่นำมาศึกษาวิจัย ส่วนใหญ่เป็นครูอาจารย์
6. ช่วงปีการศึกษา 2518 - 2520 เป็นช่วงที่มีการทำวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาโสตทัศนศึกษามากที่สุด
7. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาโสตทัศนศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาวิจัยกับประชากรและ/หรือตัวอย่างประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร

จากงานวิเคราะห์วิทยานิพนธ์จำนวนทั้งสิ้น 8 เล่ม ดังกล่าวมาแล้ว เป็นงานวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษา จำนวน 3 เล่ม นอกนั้นเป็นงานวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางสังคมศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์ พลศึกษา และโสตทัศนศึกษา อย่างละ 1 เล่ม และมีวิทยานิพนธ์ที่สำรวจวิทยานิพนธ์ระดับปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 1 เล่ม ย่อค้นพบโดยสรุปทั้งหมดพบว่า

1. ผู้ทำวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นนิสิตนักศึกษาหญิง

2. ช่วงปีการศึกษา 2518 - 2520 เป็นช่วงที่มีจำนวนวิทยานิพนธ์มากที่สุด
3. วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
4. วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย และใช้สถิติขั้นพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล
5. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาและโลดท์ค่นศึกษา ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล แต่วิทยานิพนธ์ทางพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิธีการทดลอง สำหรับวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่ใช้การค้นคว้าจากเอกสาร
6. เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิตทางการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการพยาบาล เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตทางการศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสาขาวิชาสัตววิทยาและการแนะแนว เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์ทางบรรณารักษศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับภูมิหลังของผู้อ่านและเรื่องบริการผู้อ่าน เนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์ทางพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทดลองทางพลศึกษา และเนื้อเรื่องของวิทยานิพนธ์ทางโลดท์ค่นศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการศึกษางานโลดท์ค่นศึกษาของสถาบันต่าง ๆ
7. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ในแผนกวิชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย